

Nejde o otázku hodnocení důkazů, aniž o to, zda měl odvolací soud opakovati svědecký důkaz podle § 488 c. ř. s., což nelze napadati žádným z dovolacích důvodů výčetmo v § 503 uvedených, nýbrž o otázku, zda byly zachovány předpisy a zásady sporného řízení, kterých jest šetřiti při provádění svědeckého důkazu (srov. rozh. č. 13.422 sb. n. s.), jichž porušení zakládá vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., bylo-li s to, jako v souzeném případě, by zamezilo úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře.

### Čís. 14026.

Zastavil-li vlastník podnik provozovaný na jeho nemovitostech, projevili tím mlčky (§ 863 obč. zák.) i vůli odpoutati příslušenství od věci hlavní a učiniti je věcmi samostatnými. Tomu však tak není, nezastavil-li vlastník podnik z vlastní vůle, nýbrž důsledkem konkursu vyhlášeného na jeho jmění.

Správce konkursní podstaty není oprávněn platně projevit vůli, že úpadcovým věcem určeným za příslušenství úpadcovy nemovitosti odnímá dosavadní jejich určení, byla-li před zahájením konkursu již povolena vnucená dražba nemovitosti, v níž proveden byl odhad i movitostí jako příslušenství před vyhlášením konkursu.

Nezáleží na tom, že podnik úpadcův nebyl prováděn na všech do dražby daných nemovitostech a že movité věci, o něž jde, nebyly příslušenstvím všech těchto nemovitostí, stačí, že byl prováděn i jen na některých nemovitostech do dražby daných a dosud neprodaných.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1934, R I 1223/34.)

Na jmění zasílatele byl vyhlášen konkurs. Důsledkem toho byl zastaven podnik úpadcův. Konkursní komisař zamítl návrh knihovni věřitelky, by byl prohlášen nepřipustným prodej movitostí povolený konkursním komisařem, v podstatě z toho důvodu, že zastavením zasílatelského podniku pozbyly věci vlastnosti příslušenství nemovitostí, takže lze povolit i jejich oddělený prodej. R e k u r s n í s o u d prohlásil prodej movitostí nepřipustným. D ů v o d y: Z exekučních spisů byl zjištěno, že usnesením ze dne 29. srpna 1932 povolena byla vnucená dražba nemovitostí zapsaných ve vl. č. 319, 262, 282, 368 a 380 poz. knihy pro kat. území v B. Podle odhadních protokolů a podle situačního nákresu ve spisech těch založeného nemovitosti tyto tvoří jeden hospodářský celek, v němž bylo provozováno zasílatelství. Při prvním odhadu dne 18. listopadu 1932 prohlásili znalci, že nejsou s to rozhodnouti, které věci jako příslušenství jest třeba považovati za nezbytně nutné pro podnik zasílatelský. Na to dne 19. listopadu 1932 byly jiným znalcem předměty a to veškeré, jichž prodej byl nyní konkursním komisařem povolen, sepsány a odhadnuty jako příslušenství podniku zasílatelského, tedy nikoli nemovitostí. Pojaty byly však do dražebních podmínek, jež soud

schválil, a ustanoveno, že mají býti odděleně vydraženy. To jest i v dražebním ediktu ze dne 2. listopadu 1933. Při dražbě, která konána byla dne 11. prosince 1933, vydraženy byly a později přiklepnuty jen stavební parcela čís. kat. 295 s kancelářskou budovou a stavební parcelou č. k. 655/2-rolé ve vl. č. 282 a stavební parcela č. k. 317 z vložky č. 319. Jde o to, zda za tohoto stavu věci mohou býti věci ty, které jako příslušenství nemovitosti byly pojaty do dražebního řízení, samostatně prodány. Proti vývodům rekursu, že tomu brání ustanovení § 252 ex. ř., jest poukázati k tomu, že dražba předmětů těch, o kterou nyní jde, není dražbou exekuční, nýbrž zpeněžením podstaty ve smyslu §§ 117 a násl. konk. ř. soudním prodejem, který se ovšem podle § 12 (1) konk. ř. provádí obdobně podle předpisů exekučního řádu. Nelze rovněž přisvědčiti názoru stěžovatelky, že předměty příslušenství mohou ztratiti tuto povahu jen, když zanikne věc hlavní nebo vedlejší, nebo když hlavní věc změnil svůj hospodářský účel anebo když nastane trvalé zrušení místního spojení. Neboť není pochyby o tom, že vlastník věci, který určil některé věci k trvalému užívání věci druhé, může opět svou vůlí tento poměr zrušiti a věci tvořící příslušenství zbaviti této vlastnosti. Úpadce před prohlášením konkursu mohl některé z uvedených věcí beze všeho samostatně prodati, po případě i všechny ony věci, které dosud tvořily příslušenství nemovitostí prodati, zejména, kdyby se byl vzdal provozování živnosti speditérské. V důsledku toho i správce konkursní podstaty, i zákonný zástupce úpadcův v konkursu, mohl by za normálních poměrů věci ty buď jednotlivě nebo souhrnem prodati bez ohledu na to, že tvořily dříve příslušenství nemovitostí. Avšak v souzeném případě brání tomu podle názoru rekursního soudu, že věci ty již před prohlášením konkursu byly pojaty do řízení exekučního, neboť byly popsány jako příslušenství prodáváných nemovitostí, oceněny a povolena ohledně nich vnucená dražba společně s nemovitostmi a tato exekuce vnucenou dražbou nebyla zrušena. Dlužník za exekučního řízení, zde tedy úpadce, nebyl by mohl příslušenství za dražebního řízení prodati a v důsledku toho konkursní podstata (správce konkursní podstaty), nastoupivší po prohlášení konkursu na jeho místo, nemohou míti postavení jiné, než sám úpadce. Správně dovolává se stěžovatelka ustanovení § 457 obč. zák., že se zástavní právo věřitelovo vztahuje i na příslušenství. Naproti tomu nelze přisvědčiti názoru napadeného usnesení, že veškeré věci, tvořivší příslušenství, pozbyly této vlastnosti již tím, že konkursní podstata přestala provozovati živnost spediterovu a že prodána byla kancelářská budova, kde byl závod úpadcův. Z vyjádření správce konkursní podstaty vysvítá, že ku provozování živnosti používáno bylo i druhých nemovitostí, které dosud prodány nebyly, a kde věci, o které se nyní jedná (povozy, koně atd.), byly umístěny a dosud patrně i jsou umístěny. Má proto rekursní soud za to, že s výjimkou předmětů, které i podle uznání stěžovatelky, avšak i bez něho vzhledem k své povaze, byly příslušenství budovy kancelářské, která již není vlastnictvím úpadce (konkursní podstaty), ostatní věci nepřestaly býti příslušenstvím nemovitostí dosud exekučně neprodaných a proto nemohou býti konkursním správ-

cem samostatně zpeněženy, nýbrž že prodány býti musí jen s oněmi nemovitostmi v nucené dražbě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty.

### Důvody:

Podle § 294 obč. zák. určuje vlastník hlavní věci, zda a které věci mají sloužiti trvalému užívání věci hlavní a státi se takto jejím příslušenstvím. Naopak je zase oprávněn zrušiti toto příslušenství a učiniti věci samostatnými. Zastaví-li tudíž vlastník podnik provozovaný na nemovitostech, lze z toho souditi, že tím projevil mlčky (§ 863 obč. zák.) i vůli odpoutati příslušenství od věci hlavní a učiniti je věcmi samostatnými. Toho však v souzeném případě není, an úpadce a vlastník podniku speditérského a zasílatelského, provozovaného na nemovitostech, nezastavil podnik z vlastní vůle, nýbrž důsledkem konkursu vyhlášeného na jeho jmění. Nelze proto z toho souditi ani na projev svobodné vůle (§§ 869, 863 obč. zák.), že chtěl věci tvořící příslušenství této povahy zbaviti. Ani správce konkursní podstaty, na něhož přešlo právo nakládati se jměním patřícím do konkursní podstaty (§§ 3, 79, 81, 117, 118 konk. ř.), není v souzeném případě oprávněn platně projevit vůli, že věcem určeným za příslušenství odnímá dosavadní jejich určení, an jest v tom obmezen, jak správně rekursní soud uvádí, tím, že před zahájením konkursu byla již povolena vnucená dražba věci hlavní, v níž proveden byl odhad i movitostí jako příslušenství před vyhlášením konkursu. Na dosavadní povaze příslušenství nebylo tudíž nic změněno. Nezáleží na tom, že podnik úpadcův nebyl prováděn na všech do dražby daných nemovitostech (zahrady ve vl. 282) a že movité věci, o jichž samostatný prodej jde, nebyly příslušenstvím všech těchto nemovitostí. Stačí, že byl prováděn jen na některých nemovitostech do dražby daných a dosud neprodaných, které byly k tomu účelu zařízeny, jak tomu jest při nemovitostech vl. č. 262 a 380 kat. území B., kde jsou kůlny, remise, stáje, ochranné střechy a p., o nichž sám dovolací rekurent připouští, že byly věnovány podniku. Neboť, ano jde o nucenou dražbu všech dosud neprodaných nemovitostí, nelze vysloviti na jedné straně nepřípustnost samostatného exekučního prodeje movitých věcí z důvodu § 252 ex. ř. a na druhé straně opak. A že podnik speditérský byl prováděn jen v kancelářské budově vl. č. 382 kat. území B., která v dražbě již byla prodána, odporuje jednak hořejšímu tvrzení dovolacího rekurenta sama, jednak skutkovému stavu věci, ano v kanceláři byla jen vedena správa podniku, provoz sám však zřejmě se musil dít i v jiných prostorách nemovitostí.

### Čís. 14027.

Nesložil-li dlužník jistotu uloženou mu dodatečně podle § 44, druhý odstavec, ex. ř., jest v exekuci na návrh pokračovati, není však vymá-